

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoE/52/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3213203433
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3213203433.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD., v exekučnej veci oprávneného: U., zastúpeného advokátskou kanceláriou Q., proti povinnému: H., o vymoženie 520,72 Eur s príslušenstvom, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 3Er/210/2013-108 zo dňa 04. novembra 2016 a proti uzneseniu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 3Er/210/2013-132 zo dňa 08. februára 2017, takto

rozhodol:

Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 3Er/210/2013-132 a uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 3Er/210/2013-108 v časti, ktorou bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie, z r u š u j e a vec v tejto časti vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Uznesením č. k. 3Er/210/2013-108 súd prvej inštancie vyhovel námietkam povinného proti ďalším trovám exekúcie a súčasne zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie. Zamietnutie návrhu povinného na zastavenie exekúcie zdôvodnil tým, že oprávnený podal dňa 25.06.2013 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 3C/162/2011-69 zo dňa 11.01.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.04.2013 a vykonateľnosť dňa 13.04.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/117/2012-115 zo dňa 06.03.2013. Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku je exekučný súd povinný skúmať formálne a materiálne predpoklady vykonateľnosti exekučného titulu. Exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal. Taktiež povinným predkladané listinné dôkazy, týkajúce sa údajných nedostatkov základného konania, súd v exekučnom konaní nie je oprávnený vyhodnocovať, nakoľko súvisia s vecou samou, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté v exekučným titulom - rozsudkom a vec je právoplatne ukončená. K námietke povinného, že mu nebol doručený návrh na vykonanie exekúcie a že doklady pred udelením poverenia mu taktiež neboli doručené, súd prvej inštancie vysvetlil postup podľa § 36 ods. 1, ods. 2, § 44 ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku s tým, že až po udelení poverenia na vykonanie exekúcie exekútor upovedomí povinného i oprávneného o začatí exekúcie, až týmto okamihom sa povinný dozvedá o tom, že sa voči nemu vedie exekúcia a má možnosť sa voči prebiehajúcej exekúcii brániť podaním námietok proti exekúcii podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Právne ďalej súd prvej inštancie zdôvodnil zamietnutie návrhu povinného na zastavenie exekúcie ustanoveniami § 57 ods. 1, ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku.

2. Uvedené uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 3Er/210/2013-108 vydal vyšší súdny úradník Okresného súdu Bánovce nad Bebravou a v poučení o opravnom prostriedku bolo uvedené, že proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie a že proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom je prípustná sťažnosť, ktorú je potrebné podať v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. V súlade s týmto poučením povinný podal včas sťažnosť proti výroku uvedeného uznesenia, ktorým

súd jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietol. V sťažnosti povinný v podstate zopakoval svoju argumentáciu z návrhu na zastavenie exekúcie, týkajúcu sa predmetu konania vo veci samej a tvrdil, že došlo k zániku vymáhaného nároku, keďže predmet sporu prevzal oprávnený späť v záručnej dobe.

3. Sudca súdu prvej inštancie uznesením č. k. 3Er/210/2013-132 sťažnosť povinného proti uzneseniu č. k. 3Er/210/2013-108 zamietol.

4. Proti uzneseniu č. k. 3Er/210/2013-132 (napriek tomu, že v poučení o opravnom prostriedku bolo uvedené, že proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné) podal povinný v zákonnej 15-dňovej lehote odvolanie a súd prvej inštancie predložil toto odvolanie odvolaciemu súdu.

5. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu rozhodnutie o tom, že návrh povinného na zastavenie exekúcie sa zamietá, je rozhodnutím, proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie. Ustanovenie § 58 ods. 5 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31.03.2017) totiž uvádza, že odvolanie je prípustné proti „rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/, k/ až m/“. Aj keď uvádzacia veta § 57 znie „Exekúciu súd zastaví, ak...“, neznamená to, že odvolanie je prípustné len vtedy, ak exekučný súd exekúciu zastavil, kým proti rozhodnutiu, ktorým exekúciu nezastavil (zamietol návrh na zastavenie exekúcie) by odvolanie prípustné nebolo. Ak by zákonodarca chcel takto diferencovať prípustnosť odvolania podľa toho, či exekučný súd rozhodol v prospech alebo v neprospech povinného, bol by v ustanovení § 58 ods. 5 Exekučného poriadku výslovne uviedol, že odvolanie je prípustné proti rozhodnutiam o zastavení exekúcie (podobne ako napríklad v ustanoveniach § 44 ods. 2 posledná veta, § 50 ods. 4, § 56 ods. 8 Exekučného poriadku). Pokiaľ ustanovenie § 58 ods. 5 Exekučného poriadku obsahuje všeobecný odkaz na rozhodnutia podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/, k/ až m/, má sa tým na mysli akékoľvek rozhodnutie súdu, v ktorom posudzoval, či sú alebo nie sú dané dôvody na zastavenie exekúcie podľa uvedených písmen §-u 57 ods. 1. Teda odvolanie je potrebné považovať za prípustné tak v prípade, ak súd prvej inštancie podľa niektorého z uvedených písmen exekúciu zastaví, ako aj v prípade, ak zamietne návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom bola namietaná existencia dôvodu na zastavenie exekúcie podľa niektorého z uvedených písmen.

6. Vyššie uvedený právny názor je totožný s viacerými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 1 Cdo 308/2006, 1 Cdo 27/2012, 3 Cdo 306/2008, 3 Cdo 130/2009, 3 ECdo 139/2013, 4 Cdo 207/2012, 5 Cdo 327/2009). Odvolací súd si je vedomý aj existencie protichodného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (6 Cdo 171/2012), považuje ho však za menšinový názor. Odvolací súd má za to, že v prípade pochybnosti o výklade zákonného ustanovenia je potrebné aplikovať taký jeho výklad, ktorý je výhodnejší pre účastníka konania, v tomto prípade teda výklad, podľa ktorého je odvolanie prípustné aj proti rozhodnutiu, ktorým bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie, v ktorom povinný tvrdil existenciu niektorého z dôvodov podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/, k/ až m/. Okrem toho v predmetnej veci už odvolací súd raz rozhodoval o odvolaní povinného proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie (uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8CoE/96/2014-67), pričom odvolanie neodmietol, ale sa vecne zaoberal dôvodmi, ktoré uvádzal povinný v návrhu na zastavenie exekúcie a v odvolaní, teda už vtedy krajský súd implicitne predpokladal, že odvolanie je prípustné. Keďže medzitým nedošlo k podstatnej zmene právnej úpravy, nie je dôvod odchyliť sa od tohto právneho názoru.

7. V predmetnej veci povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namietal nedostatky základného konania, pre ktoré označil exekúciu za nezákonnú. Namietal tiež údajné nedostatky exekučného konania (že mu nebolo doručené poverenie pre exekútora, že toto poverenie nebolo zdôvodnené a pod.). Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie výslovne právne ne kvalifikoval, ktorý z dôvodov zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1, prípadne § 57 ods. 2 Exekučného poriadku uplatňuje, z obsahu jeho podania však vyplýva, že považuje exekučné konanie za neprípustné podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Proti rozhodnutiu podľa uvedeného písmena je odvolanie prípustné (§ 58 ods. 5 Exekučného poriadku).

8. Aj keď proti uzneseniu, ktorým sudca súdu prvej inštancie rozhodol o sťažnosti strany proti rozhodnutiu súdneho úradníka, nie je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 Civilného sporového poriadku), odvolací súd nemohol nechať nepovšimnutú skutočnosť, že (v zmysle vyššie uvedeného právneho názoru) v tomto prípade o návrhu povinného na zastavenie exekúcie rozhodoval vyšší súdny úradník napriek tomu, že išlo o rozhodnutie, proti ktorému bolo prípustné odvolanie, a preto toto rozhodnutie nemal vydať vyšší súdny úradník, ale sudca súdu prvej inštancie (§ 5 ods. 2 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov). Civilný sporový poriadok priamo

neupravuje postup odvolacieho súdu v takomto prípade, preto s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti (čl. 4 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku) a v zmysle zásady, že úkony strán sa majú posudzovať podľa obsahu (čl. 11 ods. 1 základných princípov Civilného sporového poriadku), odvolací súd považoval obe podania povinného, t. j. podanie doručené súdu prvej inštancie dňa 25.11.2016, označené ako „sťažnosť na uznesenie č. k. 3Er/210/2013-108“, a podanie doručené súdu prvej inštancie dňa 09.03.2017, označené ako „odvolanie proti uzneseniu č. k. 3Er/210/2013-132“, v ich súhrne za odvolanie proti rozhodnutiu, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie, pričom za také rozhodnutie treba považovať obidve uvedené uznesenia spoločne (uznesenie č. k. 3Er/210/2013-108 a uznesenie č. k. 3Er/210/2013-132).

9. Krajský súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 3Er/210/2013-108 je v napadnutej časti potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 365 ods. 1 písm. c/ CSP, keďže rozhodoval nesprávne obsadený súd - namiesto sudcu rozhodol vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie v rozpore s ustanovením § 5 ods. 2 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov. Tento nedostatok nebolo možné napraviť v odvolacom konaní (ak by odvolací súd sám rozhodol, uprel by účastníkom exekučného konania prístup k dvojinštančným rozhodovaniu správne obsadených súdov vo veci, v ktorej zákon dvojinštančnosť ustanovuje), preto odvolací súd zrušil uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, ktorou bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie, a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

10. Pokiaľ ide o odvolanie povinného proti uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 3Er/210/2013-132, po zrušení vyššie uvedenej časti uznesenia č. k. 3Er/210/2013-108 stratilo uznesenie č. k. 3Er/210/2013-132 vecné opodstatnenie. Preto bolo potrebné zrušiť aj toto uznesenie, a to napriek všeobecnej neprípustnosti odvolania proti uzneseniu sudcu o sťažnosti proti uzneseniu vydanému súdnym úradníkom.

11. Odvolací súd zdôrazňuje, že obe uznesenia súdu prvej inštancie zrušil len z dôvodu, že rozhodoval nesprávne obsadený súd, pričom odvolací súd sa nezaoberal vecnou stránkou návrhu povinného na zastavenie exekúcie. V ďalšom konaní rozhodne o návrhu povinného na zastavenie exekúcie sudca súdu prvej inštancie.

12. Toto rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).